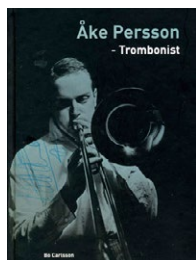




FOTO: OJ:S ARKIV

## Matig guide till Åke Perssons musik



**Bo Carlsson**  
**Åke Persson, trombonist**  
Eget förlag  
(www.trombonisten.se)  
Inbunden, 189s

**TROMBONISTEN**  
Åke Persson (1932–1975) är svensk klassisk jazz. Lyssna på hans inspelningar med Hacke Björksten, Arne Domnérus eller Lars Gullin. Bo Carlssons bok ger mig många frågor och mycket fakta.

Jag sitter länge och bläddrar, sedan jag läst färdigt. I den 90-sidiga diskografin

prickar jag av allt jag inte hört, men ger upp då sidorna fyllts av kråksparkar från blyertspennan.

Slår upp sista kapitlet, som är lika lakoniskt som resten av boken. Natten till den 5 februari 1975 satte sig Persson i sin Volvo Amazon efter ett besök på Källhagens Vårdshus. Stannade vid Djurgårdsbrunnsviken, lade snyggt och prydligt trombonen, guldklockan, adressboken och plånboken på en pelare vid stranden, sedan körde han rakt ut i vattnet. Då bilen upptäcktes, lär lyktorna fortfarande ha varit tända.

Åke Perssons geni och liv skulle kunna

bli näring till en romantisk berättelse om konstnären som går under. Som med Lars Gullin eller Charlie Parker. Men, tack Bo Carlsson, för att du undvikit det. I bisatser till den linjeräta musikkarriären skymtar ändå alkoholism och ett problematiskt förhållande till kvinnor. Han var sin tids mansbild. Carlsson låter läsaren förstå detta, men koncentrerar sig på musikkarriären. I Sverige och i Berlin, med Dompan, Quincy Jones, Clarke Boland Big Band, RIAS underhållningsorkester och så vidare. Det går undan, och ibland undrar jag hur Persson orkade kväll efter kväll. Det var aldrig brist på jobb.

Av och till tycker jag Carlsson kunde ha stannat upp vid någon inspelning och fördjupat sig litet mer i musiken. Och kanske litet grand i tidens attityder. Persson hörde till en jazzgeneration, då det var avgörande vilket läger en tillhörde och att bli omnämnd i Down Beat. Det var en snål mansvärld, avog mot det nya – och kvinnliga musiker.

I stället för att vända på de stenarna räknar Carlsson upp gig efter gig, där namn står som spön i backen. Det är en guldgruva.

I denna stringens är en del onödiga generaliseringar plumpar i tabellerna. Att hänvisa till en av Perssons flickvänner, sångerskan Anita Lindblom, som "den sköna" är fjantigt, särskilt som den manlige vokalisterna Chris Dane i nästa andetag beskrivs som "förfärlig". Lika irriterande är generaliseringarna om de ordentliga och formella tyskarna i kapitlet om Berlintiden. Persson anställdes ju av RIAS underhållningsorkester under en oerhört spännande dekad i den tyska, europeiska, internationella jazzen. Några klubbnamn skymtar förbi och musiker alltifrån Caterina Valente till Dexter Gordon, Booker Ervin, Don Ellis och en del tyska jazzmästare. Här hade gärna Carlsson fått vara lika närsynt, som då han beskriver det svenska jazzlandskapet under 40- och 50-talen. Och i diskografin hittar jag mängder av upptagningar från Västberlin både med storbandet och tillfälliga smågrupper, som jag bara måste få höra.

Bo Carlsson lämnar mig med obesvarade frågor och stor nyfikenhet. Så som det kommer an på en riktig Baedeker Guide, för det är ju det han har skrivit till Åke Perssons musik.

**THOMAS MILLROTH**